

SOLEMNITAT DE SANT MIQUEL DELS SANTS

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 5 de juliol de 2012

Sr. Degà i membres del Capítol
Srs. Rectors de les parròquies de la Ciutat
Germans preveres, diaques
Sr. Alcalde de la ciutat de Vic
Srs. Regidors de la corporació municipal
Vigatans i vigatanes,
Germans tots, fills estimats de Déu:

En la festa de sant Miquel dels Sants d'aquest any hem de tenir ben present que, el passat 8 de juny, es van complir els cent cinquanta anys de la seva canonització. Fou el dia 8 de juny de l'any 1862 quan el papa Pius IX, a la basílica de Sant Pere de Roma, va inscriure entre els sants del cànon de l'Església Catòlica el beat Miquel dels Sants Argemir i Mitjana, prevere, trinitari descalç, nascut a Vic el 29 de setembre de 1591 i mort a Valladolid el 10 d'abril de 1625.

Ens podem preguntar: Què hi ha en la vida de Miquel, Jeroni, Josep, perquè l'Església l'inscriu en el nombre dels sants? Què és el que nosaltres, homes i dones del segle XXI podem aprendre d'aquest sant amb la distància de quasi quatre-cents anys? Dit també d'una altra manera: ¿La vida, les paraules, les accions de sant Miquel dels Sants són per admirar solament, o són també per imitar?

Certament que la vostra presència omplint aquesta nostra catedral amb motiu de la festa de sant Miquel dels Sants manifesta que la seva fama de santedat no fou solament una realitat en els anys que van seguir la seva mort i fins a la seva beatificació i posterior canonització, sinó que aquesta fama perdura. El que us mou a tots vosaltres és la devoció i estima envers el sant vigatà, el fill d'aquesta ciutat que ha escalat el cim de la perfecció cristiana amb la santedat de la seva vida.

En la biografia de sant Miquel dels Sants apareix el seu desig de ser del tot de Déu amb una cursa intensa, ràpida i fidel fins a arribar a la meta. I no un déu qualsevol, sinó el Déu únic i vertader que es manifesta en el rostre humà del Fill de Déu fet home per la nostra salvació. En el mateix dia del cent cinquantesim aniversari de la seva canonització, en l'homilia de la missa d'acció de gràcies, vaig seguir el camí que va des del seu nom de Miquel, Jaume, Josep, imposat en el moment del seu baptisme, fins al nom de Miquel dels Sants, amb el qual nosaltres l'anomenem. I avui vull tornar a seguir aquest camí amb tots vosaltres. Fou un camí fet de fidelitat en fidelitat, de més i més perfecció, d'abandonament en mans de Déu, de desig, repeteixo, de ser del tot de Jesús.

El nostre sant va néixer en el si de la família formada pel matrimoni d'Enric Argemir i Alcines i Montserrat Margarida Mitjana. Una família amb vuit fills. Una família de gran pietat, de presència de Déu, tant en la pregària en l'església, com en la pregària en la llar. Una família de profunda vida cristiana, que entenia que la fe no és solament un vestit d'un moment, sinó que ha d'impregnar tota la vida, tots els instants de la vida personal, familiar i social. La mare de sant Miquel dels Sants mor quan ell tenia tres anys. L'infant creix acompanyat del seu pare i germans en un ambient de devoció, de pregària i de visites al Santíssim en els sagraris dels temples de la ciutat de Vic. El seus companys, de fet, li deien flos sanctorum (flor dels sants). I és que el que

ha de ser habitual en el cristià - la relació amb Déu, que és el nostre Pare i Senyor-sembla que sigui extraordinari i, encara més, motiu de burla i menyspreu. Però l'infant Miquel Argemir es mantenia fidel - fidelíssim!- a la crida a viure amb intensitat i intimitat la seva relació amb Déu.

Com a fruit d'aquesta relació, quan solament tenia nou anys es va consagrar a Déu, de manera privada, amb el vot de castedat, perquè – com ell va expressar- no volia perdre el tresor de la vida de gràcia i de santedat que havia rebut com a regal immerescut, en el baptisme. Era tan gran aquest desig que en la seva vida apareixen, tot i la seva tendra edat, penitències, dejunis, almoines i el desig de ser ermità i els intents per aconseguir-ho. I això en la nostra societat del benestar ens costa d'entendre. Els nostres infants i joves, amb el nostre consentiment o sense, entren en contacte amb tota mena d'experiències. Però el món de Déu i de la relació amb Déu els resta tancat. Déu sembla aquell que pot prendre quelcom als nostres infants i joves, la mentalitat dominant presenta Déu com a enemic de la llibertat de l'home. Quan de fet el Déu únic i veritable, manifestat amb plenitud en Jesús, no pren res, sinó que ens ho dona tot. Sant Miquel dels Sant és testimoni d'aquesta veritat.

Tornem a seguir la vida de l'infant Miquel Argemir. El seu pare fou escollit alcalde, conseller en cap, de la ciutat de Vic l'1 de maig de l'any 1602, però el 2 de novembre del mateix any moria. Sant Miquel tenia solament onze anys. Sense pare ni mare, exerceixen de tutors seus uns familiars, i es posat de dependent en un comerç. Sentint la crida de Déu es fuga; i a dotze anys esdevé religiós trinitari a Barcelona. Mai més no tornarà a la ciutat on va néixer i on va aprendre a conèixer i estimar Déu sobre totes les coses. El gran tresor que tenim els vigatans és la relíquia que avui és present a l'altar major de la nostra catedral i que després podrem venerar amb devoció.

A Barcelona, en el convent dels Trinitaris, com a novici deixa la petjada de jovenet complidor, observant, mortificat, devot. Excel·leix amb una devoció sense límits a l'Eucaristia. Diu un dels seus biògrafs: «Hauria de ser un èxtasi contemplar, com extàtic, per vident, més que creient, aquell nen que es desfeia en amor davant l'altar de l'Amor que ens enamora... Fra Miquel Argemir, agenollat davant l'Eucaristia, feia present Crist vivent entre els homes.» I de Barcelona fou traslladat a Saragossa i a setze anys feia la professió religiosa.

Però la seva recerca de la voluntat de Déu encara no havia acabat. A la ciutat de Saragossa es troba amb un trinitari descalç que el colpeix per la seva radicalitat en el seguiment de Crist, pobre, obedient i cast. Com a fruit d'aquesta trobada, demana, per seguir la voluntat de Déu, d'entrar en l'orde dels Trinitaris Descalços. Fou acceptat al convent de la ciutat de Pamplona i el 28 de gener de l'any 1608 entra com a novici amb el nom de Fra Miquel de Sant Josep. Un altre noviciat viscut amb pregària intensa, estudi profund, penitència generosa. La raó de tot el que fa i el que viu és Jesús i el seu amor envers ell, el tot del seu cor i de la seva vida. «El dolç nom de Jesús li omple la ment, li encén el cor, li mou la llengua. Pronuncia el nom de Jesús amb un amor que es vessa en l'oració, en el treball i a cada pas que fa», diu un dels seus biògrafs.

I de Pamplona, amb els Trinitaris descalços, passa a Alcalà de Henares, on el 29 de gener de 1609, quan tenia disset anys, professa solemnement en aquest orde, a glòria de la Trinitat Santíssima. I ja no es dirà, en endavant, Miquel, com li van posar en el baptisme, ni fra Miquel de Sant Josep, com li van posar en l'entrada al noviciat dels Trinitaris Descalços, sinó que des d'aquest moment dels vots solemnes s'anomenarà, per a glòria eterna, fra Miquel dels Sants. Ell va escollir personalment aquest nom per

tenir tots els Sants per models i intercessors davant el Senyor. Volia ser del tot de Jesús, i necessitava i volia la intercessió de tots els Sants.

Amb la nostra mentalitat ens xoca una mica aquesta cursa de lliurament al Senyor. Als disset anys, lliurar-se del tot a Déu! Siguem sincers, germans, quantes experiències tenen els nostres jovenets en aquestes edats! Són totes bones? Són totes adequades? Són totes constructores de la persona? No val a dir: «Tots ho fan». No val a pensar: «Els meus fills han de ser com tots». Els pares i mares teniu el deure d'educar i vetllar pels vostres fills. Aquesta és la tasca més important que heu rebut. Aquesta és una gran responsabilitat, de la qual haureu de respondre davant Déu. Dono gràcies a Déu per tots els pares que no abdiqueu de la vostra responsabilitat i acompanyeu amb amor i paciència, amb dedicació i encert l'educació dels vostres fills. No tingueu por de portar-los a la trobada amb Crist en la pregària i els sagraments, en la catequesi i en la religió a l'escola. Quan es fa realitat la trobada lliure d'una persona amb Crist, s'esdevé la meravella del sentit ple de la vida, de l'orientació decisiva de la vida, de l'esperança que mai no mor, de l'amor que perdura sempre. I els nostres infants i joves no solament són capaços d'aquest trobament amb Crist, sinó que això és el millor que els pot passar. Sant Miquel dels Sants ens és gran testimoni d'això.

Parlaria llargues hores de la vida de santedat de sant Miquel dels Sants, però el temps de la celebració no m'ho permet. Solament vull resumir la seva vida en breus paraules per expressar que sant Miquel dels Sants és un gran sant, és un gran patró de la nostra ciutat, és un gran model i és un gran intercessor. Vic, que en sou, de sortosa, de tenir entre els vostres fills sant Miquel dels Sants! Vigatans, que en som, de sortosos, de tenir per patró i intercessor celestial sant Miquel dels Sants, serafi d'Osona!

Sant Miquel dels Sants visqué sempre la voluntat de ser del tot de Jesús, i perquè era del tot de Jesús fou sempre per als altres. El seu cor era tan ple de Jesús, que va rebre el do místic del canvi de cor. En ell es va fer realitat, de manera mística i espiritual, el que ens diu sant Pau: *Visc jo, però no sóc jo, és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20). El seu cor, perquè era del tot de Jesús, era del tot per als germans en les obres de caritat, de servei, de consell, de paciència. La seva gran caritat era portar-los a Crist. Ell és, doncs, per a nosaltres model per a la nova evangelització. Ens cal tornar a proclamar Jesús, sortint al carrer, anant a l'encontre dels germans, amb la paraula i el testimoni, amb la vida i la paraula explícita que parla de Jesús.

Sant Miquel dels Sants va morir amb fama de santedat a Valladolid el 10 d'abril de 1625, quan tenia trenta-tres anys, l'edat en què va morir Jesús, l'amor de la seva ànima. I va morir tenint en el seus llavis i en el seu cor aquestes paraules: "Crec en Déu, espero en Déu, estimo Déu. Senyor, em pesa en la meua ànima d'haver-vos ofès." I, repeteixo, fou canonitzat pel papa Pius IX el 8 de juny de 1862, fa just cent cinquanta anys.

Sant Miquel dels Sants Argemir i Mitjana, fill i patró d'aquesta nostra ciutat de Vic, intercediu per nosaltres davant Déu, perquè no tinguem cap por de ser del tot de Jesús; intercediu per nosaltres perquè visquem la santedat que hem rebut en el nostre baptisme i en la nostra confirmació; intercediu per nosaltres perquè amb un cor encès, com el vostre, siguem els evangelitzadors que la nostra ciutat necessita. Sant Miquel dels Sants, intercediu pels nostres infants i joves, que creixen com vós en la nostra ciutat, perquè tinguin grans ideals de veritat i d'amor, perquè tinguin el do de ser uns enamorats de Crist. Amén.